

2. Dugew Ants.

Uks õpetaja juures oli julans, Ants nimi. Si oli nänna dugew kais, et wäis iks näpu-nippuga äija maha (punnuks) lüüa. Õpetajal oli ilm nakkgas. Ta gartis, et da wümaks god demo maha lööb, qui naadriidu foawad. Ta oleks eamulega dahktnud dernast lakhti foada, agamis deka-iraajada ii dohkdrine fist da gartis, et Ants ehg bärast ta maha lööb. Nüüd oli eanõu gallis mis deka, õhkgas õpetaja. Akitfelt durgatas dat eanõu meele. Ta läks darga juurenõu küsimõ, ja abi balurna, quida itnsuft lakhti foada. Luus balwete braab õpetas dark ööldes: iluidu ii wäi fo dernast mitte lakhti

foada, ago anno dat nippukst raiget dõõs, keda da dehdud ei foa, jis lähäb da äbiga ifegi ää. Mis dõõs fo beaks olma, zeda da dehd. dud ei foa? gopsdis õpetaja. Ta on ju nii irmus dugew, et wäib iks nippuga äija maha lüüa. Tõõs wigä, naeris nõüd. Tässi deda mitfast gümmis garu ginni büüda; feda ta omiti deklus ei foa ja lähäb äbiga ife ää. Õpetajal oli eamul. Ta dõnas darko ja ruttas gojo.

Gojo foades duitas da: der, der Ants. Nüüd annan ma sulle dõõd! Jumalime, jumalime! mis dõõd, mis dõõd. gopsdis Ants. Ilins büüis mullu wäljalt gümmis garu ginni. 'Lo jah, keamulega!' gopsis Ants. Ta löpsigis omaleraud wäljäd deka ja läks wäljal wi.